

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Výše uvedeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu, aby žalovaná byla určena povinnou zaplatit žalobci částku 240 000 Kč s úrokem z prodlení z této částky od 18.8.2015 do zaplacení (výrok I.), řízení ohledně úroku z prodlení z částky 1 260 000 Kč od 18.8.2015 do zaplacení zastavil (výrok II.) a žalobci uložil povinnost zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení částku 300 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok III.).
2. Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal po žalované původně zaplacení částky 1 500 000 Kč s příslušenstvím, poté, co bylo usnesením ze dne 15.2.2017, č.j. 42 C 228/2015 – 107, řízení co do částky 1 260 000 Kč, kterou žalobce uplatnil z titulu náhrady nemajetkové újmy, zastaveno (§ 83 odst. 1 o.s.ř., § 104 odst. 1 o.s.ř.) pro překážku litispendence - řízení pod sp.zn. [REDAKCE] vedené u téhož soudu, v němž se žalobce domáhal totožného nároku, bylo zahájeno dříve; usnesení nabylo právní moci dne 29.3.2017, se domáhal zaplacení již jen částky 240 000 Kč s příslušenstvím jako náhrady majetkové škody (tj. ušlého zisku představujícího rozdíl mezi jeho příjmem před změnou zdravotního stavu a invalidním důchodem). V případě obou těchto nároků tvrdil, že mu vznikly v příčinné souvislosti s nezákonným trestním stíháním jeho osoby vedeným u Okresního soudu v Pardubicích pod sp. zn. [REDAKCE] které neskončilo odsuzujícím rozsudkem, ale zastavením řízení. Žalobce tvrdil, že v důsledku zahájení a vedení uvedeného trestního stíhání se zhoršil jeho zdravotní stav a nemohl tak již vykonávat zaměstnání, které vykonával před zahájením trestního stíhání. Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby, tvrdila, že v dané věci nebyly podmínky pro vznik nároku dle zák.č. 82/1998 Sb. splněny. Protože tvrzení žalobce ohledně rozhodných skutečností vztahujících se k příčinné souvislosti mezi označeným odpovědnostním titulem a tvrzenou majetkovou škodou v podobě ušlého zisku nebyla úplná (žalobce netvrdil, kde byl zaměstnán před zahájením trestního stíhání a kdy a z jakého důvodu mu byla přiznána invalidita a invalidní důchod), soud I. stupně jej vyzval podle ust. § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř., aby svá tvrzení v tomto směru doplnil a ke svým tvrzením označil odpovídající důkazy. Podáním ze dne 29.3.2018, jímž žalobce na výzvu soudu reagoval, však požadované doplnění neučinil. Soud I. stupně proto žalobu zamítl pro neunesení břemene tvrzení a důkazního břemene, když o takovém následku žalobce dříve řádně poučil. S ohledem na obsah provedených listinných důkazů předložených žalobcem dovedl, že tím, že žalobce utrpěl úraz při autonehodě v roce 1996 a byl dlouhodobě léčen u různých specialistů, lze předpokládat, že žalobce je invalidní již od této doby, a tudíž mu proto nemohla vzniknout majetková škoda v příčinné souvislosti s uvedeným trestním stíháním, neboť byl invalidní již v době jeho zahájení. Vzhledem k tomu, že žalobce požadoval z částky 1 260 000 Kč (náhrada nemajetkové újmy), ohledně níž bylo samostatným usnesením řízení zastaveno pro překážku litispendence, jak bylo výše uvedeno, přiznání též zákonných úroků z prodlení za dobu od podání žaloby do zaplacení, zastavil řízení podle ust. § 104 odst. 1 a § 83 odst. 1 o.s.ř. ze stejného důvodu i v tomto rozsahu. O nákladech řízení rozhodl podle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. s přihlédnutím k plnému procesnímu úspěchu žalované.
3. Proti tomuto rozsudku podal žalobce včas odvolání. Kromě tvrzení o údajně zločineckém režimu České republiky a urážek na adresu rozhodující soudkyně uvedl, že v důsledku trestního stíhání došlo k výraznému zhoršení jeho zdravotního stavu. Opakovaně poukazoval na svůj současný stav, který je důsledkem nezákonného trestního stíhání. Vznosl též námitku podjatosti vůči „zločinecké organizaci Městskému soudu v Praze“ s tím, že ústavní práva jsou pro soud jen

cárem papíru a jejich prioritou je ochrana zlodějů a zabijáků. Navrhl, aby bylo jeho žalobě na zaplacení částky 1 500 000 Kč vyhověno a aby mu byla „umožněna euthanasie“.

4. Ustanovený zástupce žalobce v odvolání namítl, že žalobce v průběhu řízení před soudem I. stupně zcela zdokumentoval svůj současný zdravotní stav, přičemž dával do příčinné souvislosti křivé obvinění bývalé manželky se vzniklým následkem v podobě psychického stavu, který žalobci nyní znemožňuje výkon pracovní činnosti. Žalobce popsal věrohodně vývoj situace od doby dopravní nehody, k níž došlo [redacted] po následné zhoršení zdravotního stavu, které vyústilo v invalidní důchod v roce [redacted]. Svůj nárok žalobce zdůvodňoval též souvislostí mezi chováním bývalé manželky [redacted] B [redacted] a následným zhoršením jeho zdravotního stavu, což v řízení doložil. Žalobce je přesvědčen, že důkazně doložil i existenci neoprávněně zahájeného a vedeného trestního stíhání, podání obžaloby a projednání věci před soudy. Ohledně specifikace vzniklé újmy odkázal na svá dosavadní podání. Měl-li soud I. stupně jakékoli pochybnosti o věrohodnosti jeho tvrzení, mohl ve věci zadat znalecký posudek ohledně jeho zdravotního stavu, potažmo ohledně jeho příčin. Současně poukázal na rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 13.12.2017, č.j. [redacted] jímž bylo vyhověno návrhu žalobce na náhradu obdobné újmy. Navrhl proto, aby byl napadený rozsudek změněn a podané žalobě bylo vyhověno a žalobci byla přiznána náhrada nákladů řízení.
5. Žalovaná se v rámci podané omluvy z nařízeného odvolacího jednání vyjádřila k podanému odvolání jen tak, že námitky v něm obsažené nejsou podle ní způsobilé přivodit změnu ani zrušení napadeného rozsudku. Soud I. stupně posoudil věc správně po skutkové i právní stránce, odůvodnění rozsudku je přesvědčivé a postavené na dostatečně zjištěném skutkovém stavu. Navrhla proto, aby byl napadený rozsudek odvolacím soudem potvrzen.
6. Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání rozsudek soudu I. stupně, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 212 a § 212a o.s.ř., a poté neshledal toto odvolání důvodným. Odvolací jednání proběhlo v souladu s ust. § 101 odst. 3 o.s.ř., ve spojení s ust. § 211 o.s.ř., v nepřítomnosti žalované, která se z účasti na jednání předem omluvila.
7. Podle ust. § 1 odst. 1 zák.č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, stát odpovídá za podmínky stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.
8. Podle ust. § 2 téhož zákona, odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit.
9. Podle ust. § 7 téhož zákona, právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Právo na náhradu škody má i ten, s nímž nebylo jednáno jako s účastníkem řízení, ačkoliv s ním jako s účastníkem řízení jednáno být mělo.
10. Podle ust. § 8 odst. 1 téhož zákona, nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.
11. Zákon č. 82/1998 Sb. obsahující zvláštní úpravu odpovědnosti za škodu způsobenou orgány veřejné moci, není komplexní úpravou všech otázek odpovědnosti za škodu. Podle ustanovení § 26 tohoto zákona, pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v tomto zákoně občanským zákoníkem.

Shodu s prvopisem potvrzuje Radka Martincová.

12. Vzhledem k přechodnému ustanovení § 3079 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, účinného od 1. 1. 2014, je věc třeba posoudit podle dosavadních předpisů, tedy podle zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013, dále jen „obč. zák.“. Ohledně otázky rozsahu náhrady škody se tak v projednávané věci vychází z ustanovení § 442 obč. zák.
13. Podle § 442 odst. 1 obč. zák. se hradí skutečná škoda a to, co poškozenému ušlo (ušlý zisk).
14. Za škodu se v právní teorii i praxi považuje újma, která nastala v majetkové sféře poškozeného a je objektivně vyjádřitelná všeobecným ekvivalentem, tj. penězi. Ušlý zisk je v podstatě ušlým majetkovým prospěchem spočívajícím v nenastalém zvětšení (rozmnožení) majetku poškozeného, které bylo možno důvodně očekávat s ohledem na pravidelný běh věcí, pokud by nebylo došlo ke škodné události (srov. stanovisko Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 18. 11. 1970, sp. zn. Cpj 87/70, uveřejněné pod číslem 55/1971 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).
15. Z obsahu spisu vyplývá, že soud I. stupně provedl v projednávané věci dokazování v dostatečném rozsahu, z důkazů učinil odpovídající skutková zjištění (tato nebyla žalobcem v jím podaném odvolání zásadně zpochybněna) a na základě nich dospěl ke správnému závěru o skutkovém stavu. Poté věc správně posoudil i po právní stránce. Při rozhodování o podaném návrhu vyšel správně ze zjištění, že trestní stíhání žalobce (od něhož žalobce odvozoval své nároky) bylo zahájeno usnesením policie ze dne 29. 6. 2011, kdy byl žalobce zadržen a téhož dne ze zadržení propuštěn, rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 9. 8. 2012 byl uznán vinným dle obžaloby a byl mu uložen trest odnětí svobody v délce čtyř měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu jednoho a půl roku, usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 4. 2013 byl po odvolání žalobce napadený rozsudek zrušen a věc byla postoupena Magistrátu města Pardubice do přestupkového řízení, neboť žalovaný skutek mohl být posouzen jako přestupek. Přestupkové řízení bylo následně usnesením ze dne 11. 11. 2013 (bez meritorního rozhodnutí) zastaveno. Soud I. stupně dospěl ke správnému závěru, že usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce je nezákonným rozhodnutím ve smyslu § 8 odst. 1 zák. č. 82/98 Sb., když ke shodnému závěru dospěly soudy již dříve i v jiném řízení mezi týmiž účastníky, vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp.zn. [redacted] a u Městského soudu v Praze pod sp.zn. [redacted] v němž se žalobce domáhal na základě totožného trestního stíhání náhrady škody a odškodnění za nemajetkovou újmu. Soudy v tomto srovnávaném řízení přisvědčily žalobci, že usnesení o zahájení trestního stíhání jeho osoby je nezákonným rozhodnutím dle § 8 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. a že žalobci vznikla v důsledku uvedeného trestního stíhání nemajetková újma, za kterou mu přiznaly přiměřené finanční zadostiučinění dle zák. č. 82/1998 Sb., a to ve výši 20 000 Kč. V části, kdy se žalobce domáhal náhrady škody na zdraví ve výši 9 500 000 Kč, dovodily, že žalobce neunesl důkazní břemeno ke svému tvrzení, že mu vznikla v důsledku nezákonného trestního stíhání škoda na zdraví (tj. že se jeho zdravotní stav zhoršil takovým způsobem, že u něj došlo ke vzniku ztížení společenského uplatnění). Současně konstatovaly, že u žalobce se již před zahájením jeho trestního stíhání rozvinula [redacted] která má chronický průběh, a že žalobce již před zahájením trestního stíhání byl shledán plně invalidním a byl mu přiznán plný invalidní důchod právě z tohoto důvodu.
16. Objektivní odpovědnost státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím předpokládá současné splnění tří podmínek: 1/ existenci nezákonného rozhodnutí, 2/ vznik škody a 3/ příčinnou souvislost mezi nezákonným rozhodnutím a vznikem škody. Důkazní břemeno o kumulativním splnění všech těchto podmínek leží na žalobci (poškozeném). Nárok na náhradu škody (i ušlého zisku) vzniká pouze tehdy, jsou-li splněny všechny předpoklady odpovědnosti státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím, tedy včetně toho, že u poškozeného

nedošlo k rozmnožení majetkových hodnot, ač se to dalo s ohledem na pravidelný běh událostí (nebýt nezákonného rozhodnutí) očekávat, a že se tak stalo v příčinné souvislosti s nezákonným rozhodnutím.

17. Ze spisu vyplývá, že žalobce k uplatněnému nároku na náhradu škody ve výši 240 000 Kč tvrdil pouze to, že má jít o ušlý zisk, který představuje rozdíl mezi příjmem, kterého by mohl (nebýt trestního stíhání) dosahovat v zaměstnání, a pobíraným invalidním důchodem. K tomuto svému pro rozhodnutí neúplnému tvrzení navíc neoznačil žádné odpovídající důkazy. Soud I. stupně proto postupoval správně, pokud při ústním jednání u soudu dne 16.2.2018 žalobce (resp. jeho právního zástupce) vyzval podle ust. § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř., aby doplnil skutková tvrzení ohledně příčinné souvislosti mezi jím tvrzenou škodou ve výši 240 000 Kč a vydáním předmětného nezákonného rozhodnutí, a doplnil i tvrzení, kdy a z jakého důvodu byl ukončen jeho pracovní poměr a kdy mu byl přiznán invalidní důchod, a aby k těmto tvrzením označil důkazy. Současně byl poučen o následcích nesplnění této výzvy v podobě neunesení břemene tvrzení a důkazního břemene, a tudíž o případném neúspěchu ve věci.
18. Jak vyplývá z obsahu spisu, žalobce svá tvrzení řádně nedoplnil, tedy nedostatky svých skutkových tvrzení neodstranil a nepředložil ani žádné relevantní důkazy (takovým důkazem nemohou být bez předchozích dostatečných tvrzení pouze lékařské zprávy). Jeho podání ze dne 29.3.2018 (jakož i 27.3.2018), které mělo být reakcí na uvedené poučení soudu, nelze s ohledem na jeho obsah označit za podání, jež by mělo být takovým doplněním tvrzení a důkazů, k jakému byl žalobce soudem vyzván, tedy doplněním dostatečným, neboť v něm toliko tvrdil, že pokud by neutrpěl újmu na zdraví (na což mělo vliv jednání B. a v důsledku trestního stíhání se jeho zdravotní stav nezhoršil, dosahoval by obvyklého příjmu ve výši přesahující částku 30 000 Kč měsíčně a vykonával by technickou činnost s úplným středoškolským vzděláním s dlouhodobou praxí. Soud I. stupně proto postupoval správně, pokud žalobu pro neunesení břemene tvrzení a důkazního břemene zamítl. V řízení totiž nebyly žalobcem tvrzeny ani prokázány všechny rozhodné skutečnosti vztahující se k tomuto nároku, tj. včetně toho, že u žalobce nedošlo k rozmnožení majetkových hodnot, ač se to dalo s ohledem na pravidelný běh událostí očekávat, a že se tak stalo v příčinné souvislosti s nezákonným rozhodnutím. Z tvrzení žalobce nelze bez dalšího dovodit ani základní skutečnost, z jakého vztahu (k jaké společnosti či zaměstnavateli) vlastně dovozuje svůj nárok na náhradu ušlého zisku, a nelze ani dovodit žádné rozhodující skutečnosti vztahující se k příčinné souvislosti mezi nezákonným rozhodnutím a vznikem škody v podobě ušlého zisku. Pouhá skutečnost, že u žalobce došlo ke zhoršení jeho zdravotního stavu, aniž by bylo zřejmé, co bylo příčinou takového zhoršení (navíc za situace, je-li současně z odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15.5.2019, č.j. , který byl již výše zmiňován, zřejmé, že se u žalobce již před zahájením předmětného trestního stíhání rozvinula , která má chronický průběh, a že již před zahájením tohoto trestního řízení byl shledán plně invalidním a byl mu přiznán invalidní důchod z tohoto důvodu), zjevně k prokázání existence příčinné souvislosti mezi nezákonným rozhodnutím a zhoršením jeho zdravotního stavu a vznikem ušlého zisku, pro závěr o důvodnosti podaného návrhu na náhradu škody (ušlého zisku) nepostačuje.
19. Protože je tedy z obsahu spisu zřejmé, že žalobce tím, že ani přes poučení soudem nedoplnil svá tvrzení o základu jím uplatňovaného nároku na náhradu ušlého zisku, ani neoznačil ke svým tvrzením relevantní důkazy, neunesl v tomto rozsahu břemeno tvrzení ani břemeno důkazní, nemohl být s tímto svým nárokem úspěšný. Žaloba byla tedy v tomto rozsahu správně soudem I. stupně zamítnuta.
20. Odvolací soud proto z výše uvedených důvodů napadený rozsudek, a to ve všech jeho výrocích, tj. včetně výroku II. o zastavení řízení co do úroků z prodlení z částky 1 260 000 Kč od 18.8.2015

Shodu s prvopisem potvrzuje Radka Martincová.

do zaplacení, když nesprávnost tohoto výroku nebyla v podaném odvolání žalobcem nijak výslovně zpochybněna, a včetně výroku III. o nákladech řízení, jako věcně správný potvrdil podle ust. § 219 o.s.ř.

21. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř., a contrario, když bylo přihlédnuto k tomu, že procesně úspěšné žalované v tomto stadiu řízení žádné náklady nevznikly, takže jí nemohly být ani přiznány.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **l z e** do dvou měsíců od jeho doručení podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který rozhodoval v I. stupni; přípustnost dovolání je oprávněně posoudit dovolací soud.

Praha 8. září 2021

JUDr. Ladislava Mentbergerová v.r.
předsedkyně senátu